

Oei, oeps, slik

"Meneer, mag ik u wat vragen? U zit toch in *Het Lagerhuis*?"
'Jazeker,' antwoord ik vereerd.
"Leuke vent, hè, die Henk Bres?"
Deelnemend debater **Helmut Boeijen** (28, verpleegkundige en popjournalist) schetst de wereld achter *Het Lagerhuis*.

ZONDAG Ik ben een held, ik weet het zeker. De ideale spreekbuis van jongeren, links-idealistisch en uit het zuiden des

lands. Gister was ik geweldig. Een waarlijk groot spreker. De barmeiden van De Rode Hoed hebben vast nog lamme handjes van mijn overwinningssroes, hoewel de jury weer eens voor een ander koos. Gelukkig brengt de videorecorder vertroosting. Er is niets mooier dan nagenieten van eigen successen. Gespannen spoel ik de band met beeld door naar mijn knal-statements, die voor menige *Lagerhuis*-kijker het licht in de duisternis betekenden. Ah, daar ben ik. Wittemans verlossende woorden: 'Meneer Boeijen'. En daar gaat-ie... *Going for Gold*. Oei... Drie versprekingen binnen tien seconden. Weer één! Helmut B., alias De Hakkeelaar. En dan heb ik het nog niet eens over de inhoud. Tjongejonge, vijf keer 'ik vind' en nog geen duidelijke mening. Bovendien niet goed geluisterd naar de

vorige spreker. En dat verkrampte linkerhandje. Gruwelijk. Stop! Ik ga m'n haar verven en laat m'n snor staan.

MAANDAG Zodra je met je knar op de beeldbuis belandt, slaat de Hilversumse ziekte toe. Elke maandagochtend beland ik dan ook uiterst dwangmatig bij Teletekst, pagina 218 voor de kijkcijfers van het afgelopen weekend. Shit, een waardering van 7.6 en slechts 985.000 kijkers. Wat zegt u? Dat zijn minstens vijftien uitverkochte ArenA's? Oeps. Slik. Over die kijkers gesproken: het is opvallend dat een verandering van kapsel meer reacties losmaakt dan pittige uitspraken tegen klonen, het koningshuis en het klonen van het koningshuis. Toch zijn er ook mensen die je op inhoud beoordelen. Gedenkwaardig is de vrouw die me met de rechterduim ferm omhoog en een luid 'Goed zo! Goed gedaan' staande hield bij het postkantoor. Het duurde even voordat ik doorhad dat de loftuiting niet het elegant legen van mijn postbus betrof, maar de uitzending van twee dagen eerder waarin ik ten onrechte tot beste debater was gekozen. In het algemeen valt het echter

best mee met die reacties. Natuurlijk, menige vage kennis rekent zich inmiddels tot de vaste vriendenkring. Verder blijft het echter beperkt tot mensen die eerst een half uur om je heen drentelen en dan besluiten dat je toch niet bij hen in de klas hebt gezeten. En als ze uiteindelijk toch toeslaan, verloopt het gesprek ongeveer als volgt: "Meneer, mag ik u wat vragen? U zit toch in *Het Lagerhuis*?" "Jazeker,' antwoord ik vereerd. "Leuke vent, hè, die Henk Bres?"

DINSDAG De eerste domper rondom het zaterdagse falen is verwerkt. Het wordt tijd om de deceptie in perspectief te zetten. Ik voel me nu in staat m'n eigen rol te overstijgen en te kijken naar het programma in z'n geheel. En dan zie en hoor je ineens veel meer dan tijdens de discussie zelf, waarin de eigen mening en hectiek van een live-uitzending het oordeelsvermogen verminderen. De camera is daarentegen meedogenloos. De lichte onzekerheid waarmee Paul Witteman het programma opent, wordt bijna tastbaar. Je ziet Marcel van Dam argumenten zoeken om z'n opponent te vloeren. Niemand wordt gespaard, ook de debaters niet. Ieders eigenaardigheden worden uitvergroot. Het ontwapenende 'Ja, daaaaogh! van Gerda Lawa, die van haar hart nooit een moordkuil maakt. De nonchalance waarmee Paula Stokkel controversiële standpunten verdedigt. De opgeheven vinger van Tom Vree en Piet Driessen. En de snik in Frits Huffnagels stem, als een onderwerp hem écht raakt. Zelf heb ik dat soort tics niet. Althans, dat dacht ik. Totdat Anita van de Camp mij in de auto op weg naar Amsterdam met sardonisch genoeg wees op het woord 'precies', dat als

vertrekpunt voor al mijn *statements* fungeert.

WOENSDAG Elke woensdagmiddag belt *Lagerhuis*-redactielid Moniek Bluysen voor m'n mening over een aantal actuele nieuwsfeiten. Een onderwerp staat of valt immers met een wezenlijk verschil van mening binnen de groep debaters, anders slaat de discussie in de uitzending onherroepelijk dood. Uiteindelijk overleven slechts vier stellingen.

Soms kun je die uitgesproken, en in eigen ogen onmisbare, mening ook in het debat zelf niet kwijt. Witteman regeert met straffe hand en kiest, helaas, ook weleens voor een ander. Er is dus altijd wel iemand ge-

frustreerd na de uitzending. Ik hou me vast aan een belangrijke stelregel die voormalig eindredacteur Paul Vloon ons voorhiel: 'Ga staan omdat je iets te zeggen hebt. Niet omdat je het woord wilt hebben.' Wijze woorden, al moet ik er meteen aan toevoegen dat Vloon één aspect buiten beschouwing laat: het buitensporige ego, waarmee de meeste *Lagerhuis*-leden behept zijn, al geeft niet iedereen dat even grif toe. Ik wel. In *Het Lagerhuis* sta ik slechts te bewijzen dat ik wél wat waard ben.

DONDERDAG De redactie begint overuren te maken. Onderwerpen, die gister nog geweldig leken, zijn alweer in de vuilnisbak beland. Moniek belt op over splinternieuwe issues, waarmee ook de politiek zich op dat moment bezighoudt. Veel debaters onderhouden banden met een politieke partij. Marianne Bloemendaal, Tanja Klip en Frits Huffnagel zijn gemeenteraads-lid voor de VVD, Seyfi Ozgüzel staat op de PvdA-kandidatenlijst

voor de Tweede Kamer en Tom Viezee is naar eigen zeggen de nummer één van Alphen aan den Rijn. Van de RPF/GPV-fractie, welteverstaan. Zelf ben ik onlangs lid geworden van GroenLinks. Net als veel andere debaters vind ik dat na (oeverloze) woorden ook daden horen. Anderen zijn mede op basis van hun functie *Het Lagerhuis* binnengedrongen: Hein Westerouen van Meeteren traint gebrekkig communicerende managers, Paula Stokkel werkt als verpleegkundige in een ziekenhuis en Pier Eringa is de officiële woordvoerder van de politie. Althans in *Het Lagerhuis*. Er wordt echter veel meer gevraagd van een debater dan politieke idealen en werkervaring. Overtuigingskracht, authenticiteit en humor zijn zeker zo belangrijk. Voorbeelden te over: Hennie Stam en Heleen Slauehoff spreken recht uit een groot rood hart. Sander Alma en Rob Okhuijsen brengen het liberalisme in praktijk. En Claudette Tjen-A-Tak en Hennah Draai-

baar strijden gepassioneerd tegen sekse- en rassendiscriminatie. Zij zorgen ervoor dat *Het Lagerhuis* niet op de Tweede Kamer gaat lijken. Want dat wil niemand.

VRIJDAG Vrijdagochtend, *Lagerhuis*-post. Eindredacteur Will Priems meldt plichtsgetrouw de kijk- en waarderingscijfers, stipt de voorlopige onderwerpen aan en levert enkele artikelen aan, waarmee die verduidelijkt worden. Altijd pijnlijk. Zo word ik wekelijks geconfronteerd met m'n gebrekkige kennis van de actualiteit. Ik leg m'n oor te luisje bij vrienden: 'Wim Kok, zeg je? En die is premier?' En, oh ja, regisseur Siebe de Steenwinkel heeft een rotweek achter de rug. Het grenzeloze enthousiasme van de debaters zorgde er ook afgelopen zaterdag voor dat de man bijna geen camera in stelling kon brengen. In gedachten beloof ik, tegen beter weten in, beterschap. De afspraak is dat je weer gaat zitten als een ander het woord

krijgt. Daar hou ik me trouw aan, om drie seconden later weer te gaan staan. Marchanderen met de regels, noemen ze dat. Je kun het ook gewiekt noemen. Ervaren. Als ik het woord krijg, start ik dan ook met een overkoepelende basisgedachte en plaats pas daarna de scherpe stelling. Anders gaat de nuance beslist verloren en word ik afgeschoten op iets wat ik nooit wilde zeggen. 'Natuurlijk vind ik dat dolfinen recht hebben op een eigen stuk water. Maar een Dolfinarium in de Noordzee gaat me echt te ver!'

ZATERDAG *La Grande Finale*. Rond zes uur worden we in De Rode Hoed verwacht. Tijdens de gezamenlijke maaltijd wordt er absoluut niet gesproken over de onderwerpen van vanavond. In een ontspannen sfeer leggen we het fundament voor een geslaagde uitzending. Het onderlinge vertrouwen zorgt ervoor dat we elkaars plaagstootjes in de uitzending kunnen verdragen. Van mijn favoriete tafelnoot Marga Brunninkhuis kan ik inmiddels zowat alles hebben. Ook in de uitzending zijn we het meestal eens.

Na het eten druppelt de foyer vol met publiek. Er heerst een gezonde wedstrijdspanning. Tussen ontelbare bezoeken aan het toilet door, laat ik me schminken en een microfoontje opprikken. Ik denk vooral niet te veel na over wat ik wil zeggen. Dat leidt slechts tot twijfel. Rob Okhuijsen en ik houden er voor de uitzending een vast woordspelletje op na. Hij neemt het voortouw: 'Je gaat vandaag toch wel weer vanuit gevoelens en emoties spreken?' Ik pareer. 'Dat noemen ze idealen, Rob! Ik leg nog weleens uit wat dat zijn.' Voornoemd geintje symboliseert de verbodering tussen de debaters, die in de uitzending zelden tot uiting komt. Vóór negen en ná tien is er plezier, in het tussenliggende uur complete oorlog. Elke zaterdagavond.

Het Lagerhuis,
zaterdag 28 maart,
Nederland 3, 21:05-22:00 uur

KIPPA